

NORA
ROBERTS
Liefde in de lente

Vertaling Anne Sijmons en Els Papelard

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1984 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Sullivan's Woman*
Copyright herziene Nederlandse vertaling: © 2008 HarperCollins Holland
Vertaling: Anne Sijmons
Copyright © 1992 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Unfinished Business*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2004 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1225 4
ISBN 978 94 027 6818 3
NUR 302
Eerste druk maart 2023

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books S.A.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Spiegeling van de ziel

Hoofdstuk 1

Mrs. Sommerson wierp Cassidy een derde afgekeurde jurk in de armen.

‘Daar heb ik werkelijk niets aan,’ mopperde ze. Misprijzend bekeek ze een donkerblauw linnen model. Na een korte beschouwing werd ook deze jurk op de stapel in Cassidy’s armen gegooid. Met heroïsche inspanning bewaarde Cassidy haar geduld.

Gedurende de drie maanden dat ze als verkoopster in The Best Boutique had gewerkt, had ze geleerd geduldig te zijn, maar het was niet gemakkelijk geweest. Plichtsgetrouw volgde ze de lijvige gestalte van Mrs. Sommerson naar een ander kledingrek. Nadat ze zeventwintig minuten als kapstok had gefungeerd, was haar moeizaam verworven geduld danig op de proef gesteld.

‘Ik zal deze eens passen,’ kondigde Mrs. Sommerson uiteindelijk aan, waarna ze terug naar de paskamer marcheerde. Cassidy mompelde een antwoord en begon de afgewezen jurken weer op te hangen.

In haar ergernis stak ze een losse haarspeld in haar hoofdhuid. Julia Wilson, de eigenares van The Best, was erg gesteld op netheid. Het was haar verkoopsters niet toegestaan hun haar tot over hun schouders te laten vallen. Netjes, ordelijk en fantasieloos, stelde Cassidy vast, en ze trok haar neus op naar het donkerblauwe linnen geval. Dus was het jammer dat Cassidy helemaal niet netjes was, maar wanordelijk en fantasievol. Haar haren schenen haar persoonlijkheid te weerspiegelen. Fijne schakeringen van blond tot diepbruin smolten samen tot een gouden gloed als van een oud schilderij. Haar haar was lang en zwaar, en protesteerde tegen de spelden die het in

bedwang hielden door er voortdurend tussenuit te glippen. Net als Cassie zelf was het weerbarstig en koppig, maar toch zacht en betoverend.

Het was de aantrekkingskracht van Cassidy's nogal aparte verschijning geweest die haar dit baantje had bezorgd. Ervaring was niet een van haar verdiensten geweest. Julia Wilson had in haar mogelijke advertentieruimte voor haar zaak gezien en ze wist dat Cassidy's lange soepele lichaam een goede combinatie zou vormen met de felle kleuren en bijzondere stijl van haar meer gedurfde collectie. Haar gezicht was ongetwijfeld ook een pluspunt. Julia had niet met zekerheid kunnen zeggen dat het een mooi gezicht was, maar het was zeker opvallend. Cassidy's trekken waren scherp en hoekig, ontegenzeggelijk aristocratisch. Haar wenkbrauwen welfden zich boven langwerpige ogen onder zware oogleden, ogen die te groot leken voor haar smalle gezicht en verrassend violet van kleur waren.

Julia had Cassidy's gezicht, haar figuur en haar welluidende stem als gunstige eigenschappen gezien, maar ze had erop gestaan dat ze haar haren opstak. Zoals het over haar schouders hing, gaf het een gevaarlijk lichtzinnig tintje aan haar aristocratische trekken. Ze was tevreden over Cassidy's jeugdigheid, haar intelligentie en haar energie. Spoedig nadat ze haar had aangenomen, had Julia echter ontdekt dat ze niet zo volgzzaam was als haar leeftijd had doen vermoeden. Ze had, meende Julia, de betreuwenswaardige neiging om haar plaats te vergeten en al te vriendschappelijk met de klanten om te gaan. Meer dan eens had ze Cassidy erop betrapt dat ze de klanten ongepaste vragen stelde of ongevraagd advies gaf. Van tijd tot tijd deed haar glimlach vermoeden dat ze een binnenpretje had. En vaak, veel te vaak, liep ze te dagdromen. Julia begon langzamerhand ernstig te twijfelen aan Cassidy St. Johns geschiktheid.

Nadat ze Mrs. Sommersons afgekeurde jurken naar hun juiste

plaats had teruggebracht, ging Cassidy weer op haar post staan bij de paskamer. Daarbinnen hoorde ze het zwakke ritselen van stof. Zoals altijd wanneer de gelegenheid zich voordeed, zweefde haar werkeloze geest terug naar het manuscript dat uitgespreid op het bureau in haar appartement lag. Wachtend.

Zolang ze zich kon herinneren, was schrijven haar droom geweest. Gedurende haar vierjarige opleiding had ze het vak grondig bestudeerd. Op haar negentiende was ze alleen achtergebleven, zonder familie en met weinig geld. Ze had allerhande baantjes gehad om haar collegegeld te kunnen betalen terwijl ze blokte om het vak te leren. In haar schaarse vrije tijd had Cassidy zich gewijd aan het schrijven van haar eerste roman.

Voor Cassidy was schrijven geen carrière, maar een roeping. Haar hele leven was erop ingericht, zodat er weinig tijd overbleef voor andere liefhebberijen. Mensen boeiden haar, maar er waren er maar weinig met wie ze vertrouwelijk omging. Ze schreef over ingewikkelde verhoudingen, maar kennis daarvan bezat ze bijna uitsluitend uit de tweede hand. Wat haar werk inhoud en diepte gaf, waren haar scherpe waarnemingsvermogen en een verrassende rijkdom aan gevoelens. Gedurende het grootste deel van haar leven hadden haar gevoelens een uitweg gevonden in haar werk.

Nu, een heel jaar nadat ze haar einddiploma had behaald, had ze nog steeds allerlei baantjes om de huur te kunnen betalen. Haar eerste manuscript legde zijn moeilijke weg af van de ene uitgever naar de andere, terwijl haar tweede roman langzaam tot leven kwam.

Toen Mrs. Sommerson de deur van de paskamer opende, was Cassidy's aandacht volledig bij het herschrijven van een dramatische scène.

Mrs. Sommerson, die haar daar met gepaste onderdanigheid zag

staan, knikte goedkeurend en er kwam een voldane uitdrukking op haar gezicht. 'Dit staat me wel aardig. Vind je ook niet?'

Ze had een vlammend rode zijden jurk uitgekozen. Weliswaar accentueerde de kleur haar blozende teint, toch vormde die een aantrekkelijk contrast met haar opgekamde zwarte haardos, merkte Cassidy op. De jurk zou Mrs. Sommerson misschien nog beter hebben gestaan als ze een paar pondjes lichter was geweest, maar Cassidy zag er wel mogelijkheden in.

'U zult er veel bekijks mee hebben, Mrs. Sommerson,' merkte ze na enige overweging op. Met de juiste accessoires, meende ze, kon Mrs. Sommerson er zeer waarschijnlijk koninklijk in uitzien. Maar de zijden stof spande te strak om haar brede heupen. 'Ik geloof dat we deze ook in één maat groter hebben,' dacht ze hardop.

'Wat zegt u?'

Cassidy was zo verdiept in haar gedachten dat ze de gevaarlijke boog van Mrs. Sommersons wenkbrauwen niet opmerkte. 'Een maatje groter,' herhaalde ze behulpzaam. 'Deze zit iets te krap om de heupen. De grotere maat zal u perfect passen.'

'Dit is mijn maat, jongedame.' Mrs. Sommersons boezem verhief zich en daalde weer. Het was een ontzagwekkende beweging.

Cassidy glimlachte en knikte, nog steeds verdiept in de oplossing van het accessoireprobleem. 'Een opvallende gouden halsketting, dacht ik.' Ze tikte met haar vingertop tegen haar onderlip. 'Ik moet alleen nog even uw maat zoeken.'

'Dit,' verklaarde Mrs. Sommerson op een toon die Cassidy's volle aandacht trok, 'is mijn maat.' Ziedende verontwaardiging klonk door in elke lettergreep.

Toen Cassidy haar vergissing inzag, voelde ze haar maag ineens krimpen. Oei, zei ze in zichzelf, terwijl ze al haar vernuft probeerde te verzamelen.

Voordat ze Mrs. Sommersons gekrenkte ego tot bedaren kon brengen, kwam Julia echter vanachter haar tevoorschijn. ‘Een fantastische keuze, Mrs. Sommerson,’ verklaarde ze met haar melodieuze altstem. Met een nietszeggend lachje keek ze heen en weer van haar klant naar haar verkoopster. ‘Is er een probleem?’

‘Deze jongedame...’ Mrs. Sommerson haalde diep adem. ‘...beweert dat ik me in de maat heb vergist.’

‘O nee, madam,’ protesteerde Cassidy, maar ze zweeg toen Julia een gepenseelde wenkbrauw optrok in haar richting.

‘Ik weet zeker dat Miss St. John bedoelde dat dit bijzondere model nogal een eigenaardige snit heeft. De maten kloppen niet helemaal.’

Dat had ik moeten bedenken, gaf Cassidy bij zichzelf toe.

‘Zo.’ Mrs. Sommerson snoof en bekeek Cassidy met afkeuring. ‘Dat had ze dan wel mogen zeggen, in plaats van te suggereren dat ik een grotere maat had. Heus, Julia...’ Ze liep terug naar de paskamer. ‘...je zou je personeel wat beter moeten opleiden.’

Cassidy’s ogen vlamden op en werden donkerder bij haar toon. Ze zag dat de naden van de rode zijde protesteerden tegen Mrs. Sommersons royale achterste. Een snelle, woeste blik van Julia maakte dat ze een vinnig antwoord inslikte.

‘Ik zal zelf de jurk halen, Mrs. Sommerson,’ suste Julia, die haar liefvallige glimlach weer op zijn plaats bracht. ‘Ik ben er zeker van dat ze u volmaakt zal passen. Wacht op me in mijn kantoor, Cassidy,’ voegde ze er op gedempte toon aan toe voordat ze wegzweefde.

Met een beklemd gevoel keek Cassidy haar na. Ze kende die toon maar al te goed. Na een blik over haar schouder op Mrs. Sommerson liep ze door de smalle gang en ging Julia’s kleine, chic ingerichte kantoor binnen. Ze keek de vierkante, vensterloze kamer rond en nam plaats op een klein stoeltje met een rechte rug. Hier was ze aangenomen, en hier zou ze worden ontslagen. Ze duwde nogmaals een opstandige

speld op zijn plaats en zette een somber gezicht. Over enkele minuten zou ze binnenkomen, haar linkerwenkbrauw optrekken en achter haar prachtige palissanderhouten bureau gaan zitten. Ze zou haar een ogenblik aankijken, zachtjes haar keel schrapen en van wal steken.

‘Cassidy, je bent een lieve meid, maar je hart ligt niet in je werk.’

‘Mrs. Wilson,’ verbeelde Cassidy zich dat ze zou zeggen, ‘Mrs. Sommerson kan die kleine maat niet dragen. Ik was –’

‘Natuurlijk niet.’ Cassidy stelde zich voor dat Julia haar in de rede zou vallen met een geduldige glimlach. ‘Ik peins er niet over om haar die te verkopen, maar...’ Hier zou Julia haar slanke vinger opsteken om haar woorden te beklemtonen. ‘...we moeten haar haar illusies gunnen én haar ijdelheid. Tact en diplomatie zijn volstrekt noodzakelijk voor een verkoopster, Cassidy. Ik vrees dat jij deze eigenschappen nog ten volle moet ontwikkelen. In een zaak als deze...’ Julia zou haar gevouwen hand op het tafelblad leggen. ‘...moet ik op mijn staf kunnen rekenen, zonder enig voorbehoud. Als dit het eerste incident zou zijn, zou ik het natuurlijk door de vingers zien, maar...’

Cassidy stelde zich voor dat Julia nu even zou pauzeren en een lichte zucht slaken. ‘De vorige week nog heb je tegen Miss Teasdale gezegd dat ze er in die zwarte crêpe japon uitzag alsof ze in de rouw was. Dat is niet de manier waarop wij onze artikelen verkopen.’

‘Nee, Mrs. Wilson.’ Cassidy besloot met haar in te stemmen en trok een verontschuldigend gezicht. ‘Maar Miss Teasdales haar en haar teint –’

‘Tact en diplomatie,’ zou Julia met opgestoken vinger herhalen. ‘Je had haar kunnen voorstellen dat een blauwe japon goed bij haar ogen zou passen of dat roze haar huid zou flatteren. De klanten moeten vertroeteld worden, dat is goed voor de verkoop. Iedere vrouw die hier de deur uitgaat, moet het gevoel hebben dat ze iets bijzonders heeft aangeschaft.’

‘Dat begrijp ik, Mrs. Wilson. Ik vind het afschuwelijk als iemand een verkeerde keus maakt. Daarom –’

‘Je hebt een goed hart, Cassidy.’ Julia zou moederlijk glimlachen en haar dan de genadeslag toebrengen. ‘Je hebt alleen geen verkoop-talent... Tenminste, niet in die mate die ik verlang. Ik zal je natuurlijk voor de rest van de week uitbetalen en je een goede referentie geven. Je was hulpvaardig en betrouwbaar. Misschien zou een warenhuis iets voor je zijn.’

Op dit punt in haar scenario zou Cassidy haar neus optrekken, maar ze dwong vlug haar gezicht weer in de plooi toen de deur achter haar openging. Julia sloot hem zachtjes, trok haar linkerwenkbrauw op en ging achter haar palissanderhouten bureau zitten. Ze bleef Cassidy een moment aankijken en schraapte toen zachtjes haar keel.

‘Cassidy, je bent een lieve meid, maar...’

Cassidy liet haar schouders hangen en zuchtte.

Een uur later slenterde ze door Fisherman’s Wharf, werkloos, maar genietend van de gezellige sjofelheid en de carnavaleske sfeer langs de kade. Ze hield van de bonte mengeling van kleuren, geuren en geluiden. Hier was het altijd druk. Hier was leven in altijd wisselende smaken. San Francisco was Cassidy’s idee van een verrukkelijke stad, maar Fisherman’s Wharf was echt het einde. Schijn en werkelijkheid gingen er hand in hand.

Ze wandelde over de marktplaatsen, gedachteloos neuzend in de dozen met sieraden, zijden sjaals betastend, en alle geluiden gretig in zich opnemend. Maar de baai trok haar. Ontspannen en met omwegen vond ze haar weg ernaartoe, terwijl de namiddag week voor de avond. De geur van vis overheerste de lucht van uien, specerijen en mensen. Ze luisterde naar de kooplui die hun waren aanprezen en

keek toe toen een krab werd uitgezocht en in een op straat staande ketel gekookt. Ze doorkruiste de drukke wijk met zijn enigszins vervallen gebouwen en de vele, vaak smakeloos opgedirkte restaurants en winkels. Cassidy genoot. Alles hier was oud en vriendelijk en tevreden met zichzelf.

Knabbelend op een warme pretzel liep ze verder langs de kraampjes met groenten, fruit en levende krabben. Slierten mist kronkelenden op rond haar voeten, en de zon zonk lager. Ze was blij met haar gewatteerde jack toen de bries van over de baai aantrok.

In ieder geval, bedacht ze spijtig, had ze er een stel mooie kleren met flinke korting aan overgehouden. Cassidy fronste haar wenkbrauwen en nam een grote hap van haar pretzel. Als die kwestie over Mrs. Sommersons heupen er niet geweest was, zou ze nog steeds een baan hebben. Geïrriteerd trok ze de spelden uit haar haar en smet ze in een vuilnisbak waar ze langsliep. Haar haren vielen in lange losse krullen op haar schouders. Ze slaakte een zucht van verlichting.

Verdraaid. Agressief kauwend op haar pretzel zette ze koers naar de voorste steiger van Fisherman's Wharf. Die baan had ze nodig gehad. Die stomme baan had ze echt nodig gehad. Neerslachtigheid dreigde haar de baas te worden terwijl ze over de steiger liep, tussen rijen aangemeerde boten door. Ze begon een mentale berekening van haar financiën te maken. De huur moest de volgende week betaald worden en ze had een nieuwe riem schrijfmachinepapier nodig. Volgens haar voorlopige berekening konden deze beide noodzakelijke uitgaven gedaan worden als ze de komende dagen niet te veel de nadruk legde op voedsel.

Ach, ze zou niet de eerste schrijver zijn die de buikriem moest aanhalen in San Francisco, meende ze. Schouderophalend at ze haar pretzel op, die voorlopig weleens haar laatste maaltijd zou kunnen

zijn geweest. Grinnikend stak ze haar handen in haar zakken en kuierde naar de leuning aan het eind van de steiger.

Als een grijze geestverschijning kwam de mist aanrollen over de baai. Hij kroop dichterbij het land, het water verzwelgend op zijn weg. De mist was dun deze avond, vol open plekken, niet de dichte massa die vaak de baai bedekte en de stad verduisterde. In het westen dook de zon omlaag in de zee en schoot vlamme stralen over het water. Terwijl Cassidy wachtte op de laatste gouden gloed, steeg haar stemming alweer. Ze geloofde in hoop en optimisme, vertrouwen en geluk. Ze geloofde in lotsbestemmingen. Schrijven, voelde ze, was haar bestemming. De verkoop van artikelen en nu en dan korte verhalen aan tijdschriften hield die droom in leven. Gedurende haar vierjarige studietijd was haar enige doel geweest haar vak tot in de puntjes te beheersen. Baantjes betekenden een dak boven haar hoofd en verder niets. Afspraakjes waren alleen toegestaan wanneer haar werkschema dat toeliet, en werden stevast oppervlakkig gehouden. Tot nu toe had Cassidy nog geen man ontmoet die haar genoeg interesseerde om haar te doen afwijken van het rechte pad dat ze had gekozen. In haar plan waren geen bochten opgenomen. Geen omwegen.

Het verlies van haar laatste baan ontmoedigde haar slechts tijdelijk. Terwijl de avondlucht donkerder werd en de lichten op de kade begonnen te flakkeren, verbeterde haar stemming al. Ze was jong en veerkrachtig. Er zou zich wel een andere mogelijkheid voordoen, besloot ze, leunend tegen het hek. Kleine golfjes kabbelden zachtjes tegen de romp van een vissersboot naast haar. Ze had geen behoefte aan een boel geld; elk baantje was goed. Werk als verkoopster in een warenhuis zou misschien heel geschikt zijn. Misschien iets in huishoudelijke artikelen. Het zou moeilijk zijn op iemands tenen te trappen bij het verkopen van een broodrooster.

Ingenomen met die gedachte zette Cassidy haar zorgen opzij en staarde naar de dichterbij komende mist, die zijn lange vingers naar haar uitstreekte.

De lucht werd kil nu de wind aanwakkerde. Ze liet de koele bries over zich heen stromen, die haar haren deed wapperen en haar huid tintelen. De geluiden en kreten van de kraampjes klonken ver weg, gedempt door de mist. Het was bijna donker. Ze hoorde de roep van een vogel boven haar hoofd en hief haar gezicht omhoog om naar hem te kijken. Het eerste flauwe schijnsel van de maan gleed over haar heen. Ze glimlachte en keek dromerig voor zich uit. Abrupt hield ze de adem in toen een hand haar bij de schouder greep. Voordat ze een geluid kon maken, was ze al omgedraaid en staarde in het gezicht van een vreemde.

Hij was lang, een stuk langer dan Cassidy, met een bos zwarte krullen rond een mager, benig gezicht. Razendsnel trachtte haar geest zich een indruk te vormen van dit gezicht. Ze verwierp het woord knap – gevaarlijk was een beter woord. Misschien was het haar verrassing, de aansluitende mist en de donker wordende lucht die het bijvoeglijk naamwoord in haar gedachten opriepen. Maar terwijl ze naar hem opkeek, scheen het haar toe dat zijn gelaatstrekken eerder pasten bij de Barbarijse kust dan in Fisherman's Wharf. Zijn ogen waren diep, intens blauw onder zware zwarte wenkbrauwen, en zijn voorhoofd was hoog onder de zwarte krullen. Zijn neus was lang en recht. Hij had volle, welgevormde lippen en een flauwe gleuf in zijn kin. Het was een streng, hardvochtig gezicht zonder enige verzachtende trekken. Zijn slanke lichaamsbouw werd geaccentueerd door een strakke spijkerbroek en een zwarte pullover. Nadat ze van de eerste schrik bekomen was, pakte Cassidy haar handtas stevig vast en rechtte haar schouders.

‘Ik heb maar tien dollar,’ vertelde ze hem, haar kin onbevreesd geheven. ‘En die heb ik net zo hard nodig als u.’

‘Wees stil,’ beval hij kortaf. Hij keek haar aan met samengeknepen ogen die vreemd strak op haar gezicht rustten, zoekend, vorsend op een manier die haar deed huiveren. Toen hij zijn hand om haar kin legde, verloor Cassidy weer alle moed. Zonder iets te zeggen draaide hij haar hoofd van de ene kant naar de andere, terwijl hij haar uiterst geconcentreerd bestudeerde. Zijn ogen waren hypnotisch. Ze sloeg hem sprakeloos gade toen hij zijn wenkbrauwen fronste. Er kwam een bespiegelende blik in zijn ogen. Ze trachtte zich los te rukken.

‘Sta even stil, wil je?’ commandeerde hij. Zijn diepe stem klonk geërgerd en zijn vingers hielden haar stevig vast.

Cassidy slikte. ‘Luister eens,’ zei ze met schijnbare kalmte, ‘ik heb een zwarte band in karate en ik breek beslist allebei je armen als je probeert me lastig te vallen.’ Terwijl ze sprak, wierp ze een blik over zijn schouder en zag tot haar ontsteltenis dat de lichten van de restaurants achter hen door de mist verduisterd waren. Ze waren alleen. ‘Ik kan een stevige plank met mijn blote hand doormidden slaan,’ voegde ze eraan toe, toen zijn uitdrukking geen blijk gaf van angst of respect. Ze merkte op dat de vingers op haar kaak sterk waren en zijn schouders breed, ondanks zijn slanke gestalte. ‘En ik kan heel hard gillen,’ vervolgde ze. ‘Je moest maar liever weggaan.’

‘Volmaakt,’ mompelde hij, strijkend met zijn duim langs de lijn van haar kaak. Cassidy’s hart begon te bonzen van schrik. ‘Absoluut volmaakt. Ja, je bent precies goed.’ Ineens week de spanning uit zijn ogen en glimlachte hij. De verandering was zo plotseling, zo verbluffend, dat Cassidy hem alleen maar kon aanstaren. ‘Waarom zou je dat willen doen?’

‘Wat doen?’ vroeg Cassidy, verbaasd over zijn gedaanteverwisseling.

‘Een plank doormidden slaan met je blote hand.’

‘Wat?’ Haar eigen grootspraak was vergeten. Verward keek ze hem aan. ‘O, dat hoort bij de training, geloof ik. Je wilskracht moet de plank kunnen breken, denk ik, zodat...’ Ze zweeg, zich realiserend dat ze hier in de mist op een verlaten steiger een absurd gesprek stond te voeren met een maniak die nog steeds zijn hand om haar kin had. ‘Je kunt me werkelijk maar beter loslaten en maken dat je wegkomt voordat ik drastische maatregelen moet gaan nemen.’

‘Je bent precies wat ik al die tijd heb gezocht,’ antwoordde hij, geen aanstalten makend om haar raad op te volgen. Hij sprak op een eigenaardige ritmische toon waardoor ze vermoedde dat hij een buitenlandse achtergrond had, maar ze stond er verder niet op stil.

‘Nou, dat spijt me dan. Ik heb geen belangstelling. Ik heb een man die footballspeler is. Hij is een meter negentig, honderdvijftien kilo zwaar en érg jaloers. Hij kan ieder ogenblik hier zijn. Laat me nu gaan, dan kun je die vervloekte tien dollar krijgen.’

‘Waar heb je het in vredesnaam over?’ Opnieuw fronste hij zijn wenkbrauwen. Hij zag er woest uit tegen de achtergrond van de warrelende mist. Abrupt vloog een zwarte wenkbrauw omhoog en verdween onder de nonchalante krullen. ‘Denk je soms dat ik je wil beroven?’ Een geïrriteerde trek verscheen op zijn gezicht. ‘Mijn beste kind, ik heb het niet gemunt op je tien dollar of op je eerbaarheid. Ik wil je schilderen, niet aanranden.’

‘Mij schilderen?’ Cassidy werd nieuwsgierig. ‘Ben je een kunstenaar? Daar zie je niet naar uit.’ Kritisch keek ze naar zijn kloeke zeeroversgezicht. ‘Wat ben je voor een kunstenaar?’

‘Een voortreffelijke,’ antwoordde hij vlot, haar gezicht verder naar hem opheffend. Een straal maanlicht viel in haar ogen. ‘Ik ben beroemd, talentrijk en temperamentvol.’ De charmante glimlach was terug op zijn gezicht, en het ritme in zijn spraak was Iers.

Cassidy reageerde op beide. 'Ik ben ontzettend onder de indruk,' zei ze. Hij was kennelijk krankzinnig, maar wel interessant. Ze vergat bang te zijn.

'Natuurlijk ben je dat,' stemde hij in terwijl hij haar hoofd naar links draaide. 'Ik had niet anders verwacht.' Eindelijk liet hij haar kin los, maar ze voelde nog het tintelen van zijn vingers op haar huid. 'Ik heb een woonboot even buiten de stad. We kunnen erheen gaan en dan kan ik vanavond beginnen een schets van je te maken.'

'Is het niet de bedoeling dat je mij aanbiedt je schetsen te laten zien, of is dit een variatie op een oud thema?' vroeg Cassidy geamuseerd. Ze vond hem niet langer gevaarlijk, maar wel vasthoudend.

Hij zuchtte, en ze zag een flits van irritatie in zijn ogen. 'Jij kunt maar aan één ding denken. Luister... Hoe heet je?'

'Cassidy,' antwoordde ze automatisch. 'Cassidy St. John.'

'O nee, half Iers, half Engels. Daar zullen we moeilijkheden mee krijgen.' Hij stopte zijn handen in zijn zakken. Zijn ogen leken vastbesloten elke centimeter van haar gezicht te leren kennen. 'Cassidy, ik heb jouw tien dollar niet nodig en ik ben niet van plan een aanslag op je deugdzaamheid te plegen. Wat ik wil, is jouw gezicht. Ik heb een schetsboek enzovoorts op mijn woonboot.'

'Ik zou nog niet meegaan naar Michelangelo's boot als hij met een dergelijke smoes kwam.' Cassidy ontspande haar greep op haar tas en streek haar haar van haar schouders. Hoewel hij een geërgerd geluid maakte, grinnikte ze.

'Oké.' Ze zag zijn ongeduld in zijn houding terwijl hij achterom keek. 'We gaan een kop koffie drinken in een goed verlicht, druk restaurant. Ga je daarmee akkoord? Als ik iets onbehoorlijks probeer, kun je de tafel in tweeën breken met je beroemde blote hand en de aandacht trekken.'